

Skattefri arbejdsgiverbetalt motion

Idrættens Analyseinstitut, marts 2009

Estimat af effekterne af indførelse af skattefrie arbejdsgiverbetalte motionsordninger på danske arbejdspladser

Danish Institute for Sports Studies

**IDRÆTTENS
ANALYSEINSTITUT**

Idrættens Analyseinstitut
Kanonbådsvej 12A
1437 København K
Tlf.: +45 3266 1030
Fax: +45 3266 1039
E-mail: idan@idan.dk
www.idan.dk

Skattefri arbejdsgiverbetalt motion

Introduktion

Idrættens Analyseinstitut har i februar 2009 på foranledning af Idrættens Fællesråd vurderet effekterne af gennemførelsen af et forslag om indførelse af en ordning med skattefri arbejdsgiverbetalt motion på de danske arbejdspladser.

Anledningen er et løfte fra regeringen fra december 2007 om, at:

"Regeringen vil arbejde for, at der i denne regeringsperiode indføres skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ordninger, der omfatter motion og idræt for medarbejdere i offentlige og private virksomheder. Ordningen skal både gælde fitnesscentre og idrætsforeninger¹".

Nedenstående notat vil ud fra de begrænsede foreløbige oplysninger om de konkrete vilkår for at indføre adgang til skattefri arbejdsgiverbetalt motion på arbejdspladserne søge at vurdere følgende:

1. Hvad vil en sådan ordning potentielt koste samfundet i direkte skattemæssigt provenutab?
2. Hvad vil effekten af en sådan ordning være i forhold til styrkelse af deltagelsen i sport og motion?
3. Hvilke øvrige effekter kan indførelsen af skattefri arbejdsgiverbetalt motion få for idrætten og det danske samfund?

Regeringen har ikke medtaget forslaget i lovprogrammet i indeværende folketingssamling, 2008-2009, lige som der ikke foreligger oplysninger om, hvordan en ordning i givet fald tænkes indført i praksis.

Nedenstående notat skal derfor først og fremmest ses som et baggrundspapir, der belyser nogle af de mulige effekter af en ordning med skattefri arbejdsgiverbetalt motion og vurderer prisen på en sådan intervention i forhold til andre investeringer i fremme af idræt og fysisk aktivitet.

Notatet er baseret på estimater og sandsynlige scenarier. Et mere autoritativt notat vil tidsmæssigt kræve flere måneders research.

Skrivning og research: Henrik H. Brandt, Jens Bjerregaard, Ida Hagemann, Maja Pilgaard og Kasper Lund Kirkegaard.

Idrættens Analyseinstitut, København den 17. marts 2009

---

¹ Pressemeddelelse fra Kulturministeriet, 6. december 2007: *Skattefrihed for fitness og idræt*

Sammenfatning

Regeringen afgav i 2007 et løfte om, at *"Regeringen vil arbejde for, at der i denne regeringsperiode indføres skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ordninger, der omfatter motion og idræt for medarbejdere i offentlige og private virksomheder. Ordningen skal både gælde fitnesscentre og idrætsforeninger"*.

På foranledning af Idrættens Fællesråd har Idrættens Analyseinstitut (Idan) udarbejdet dette notat for at estimere effekterne af en sådan ordning.

Idan konkluderer, at der utvivlsomt er god sundhedseffekt i at gøre flere personer på arbejdsmarkedet fysisk aktive med sport og motion, men at en arbejdsgiverbetalt skattefri ordning vil blive uforholdsmæssigt dyr i forhold til effekten.

Allerede i dag betaler ansatte på arbejdsmarkedet mindst 1,6 mia. kr. om året i kontingenter til idrætsforeninger og fitnesscentre. Hvis dele af disse kontingenter konverteres til skattefrie arbejdsgiverbetalte ordninger, vil tabet af skatteprovenu blive meget stort i forhold til effekten, da disse personer i forvejen er medlemmer af fitnesscentre eller idrætsforeninger. Der vil således i praksis blot være tale om en skattelettelse til i forvejen aktive grupper, før man eventuelt aktiverer nye grupper på arbejdsmarkedet med sport eller motion.

Samtidig viser tallene, at det først og fremmest er personer uden for arbejdsmarkedet samt ufaglærte mænd og kvinder og faglærte mænd, der har en lav idrætsdeltagelse, mens eksempelvis funktionærer har en høj idrætsdeltagelse. Det bliver vanskeligt at målrette en generel arbejdsgiverbetalt ordning til særlige grupper på arbejdsmarkedet. Desuden udgør prisen på sport og motion generelt en beskedent barriere for deltagelse i sport eller motion for personer på arbejdsmarkedet.

Der er dermed grund til at betvivle, at økonomiske incitamenter overhovedet vil have nogen større effekt for erhvervsaktives idrætsdeltagelse. Allerede i dag får 44 procent af danskerne på arbejdsmarkedet forskellige tilbud om sport og motion på arbejdspladsen som led i personalepolitikken på deres arbejdsplads. 23 procent af alle, som får tilbud om sport og motion på arbejdspladsen, benytter sig af dette tilbud mindst én gang om ugen.

Idan estimerer på baggrund af erfaringerne med arbejdsgiverbetalte sundhedsforsikringer, at muligheden for arbejdsgiverbetalte skattefrie ordninger på arbejdspladserne vil blive relativt udbredt i forbindelse med fremtidige løn- og overenskomstforhandlinger. Baseret på Skats beregninger over det skattemæssige provenutab for arbejdsgiverbetalte skattefrie sundhedsforsikringer i 2007, estimerer Idan, at det vil koste staten ca. 439,5 mio. kr. om året i skattemæssigt provenutab, hvis halvdelen af de erhvervsaktive, som i forvejen er medlemmer af idrætsforeninger eller fitnesscentre, får konverteret deres kontingent til en arbejdsgiverbetalt skattefri ordning, og ca. 219,8 mio. kr., hvis en fjerdedel af de i forvejen aktive erhvervsaktive gør det samme.

Det har altså nogle meget høje startomkostninger at indføre en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning for medlemskaber til idrætsforeninger og fitnesscentre, før ordningen overhovedet får betydning

for, at tidligere inaktive personer på arbejdsmarkedet tegner medlemskab af idrætsforening eller fitnesscenter.

Endelig konkluderer Idan, at en arbejdsgiverbetalt skattefri ordning kan have utilsigtede effekter ved at flytte markedsandele fra idrætsforeninger til kommercielle fitnesscentre, generere et stort antal 'passive' arbejdsgiverbetalte medlemskaber af idrætsforeninger og fitnesscentre, skabe risiko for prisglidning på kontingenter, øge det administrative pres på idrætsforeninger samt udgøre et brud med folkeoplysningslovens principper, fordi ordningen vil skabe øget fokus på de forskellige idrætsgrenes sundhedsfremmende effekter og ikke på idrætsgrenenes værdi som lystbetonede fritidsaktiviteter.

Betydning af fysisk aktivitet

I de senere år har en lang række studier peget på de gavnlige sundhedsøkonomiske effekter for samfundet ved fremme af en fysisk aktiv livsstil i befolkningen.

Eksempelvis har Statens Institut for Folkesundhed udarbejdet rapporten 'Risikofaktorer og folkesundhed i Danmark'², hvor der er lavet en beregning af de samfundsøkonomiske omkostninger ved fysisk inaktivitet. Sundhedsvæsenets årlige nettoomkostninger relateret til fysisk inaktivitet er 2,883 mia. kr. Sygehusindlæggelser bidrager i det regnskab med 86 procent af de samlede omkostninger, mens sygesikringsydelse bidrager med 14 procent. 56 procent af de beregnede omkostninger vedrører personer på 64 år eller derover, og 31 procent vedrører aldersgruppen 45-64 år. Andre beregninger viser, at hvis en halv million danskere blev mere fysisk aktive, ville samfundet spare omkring fire mia. kr. årligt i mindre træk på sundhedsvæsenet og færre tabte leveår³.

Dette notat går ikke yderligere i dybden med sundhedsøkonomi, men det forekommer uden for enhver tvivl, at der er sundhedsøkonomiske gevinster for samfundet og gevinster i form af vundne gode leveår for den enkelte ved at fremme en fysisk aktiv levevis i befolkningen. Spørgsmålet i dette notat er udelukkende, om en investering i skattefri, arbejdsgiverbetalt motion vil give en høj effekt i forhold til andre tiltag.

Befolkningens idrætsvaner på arbejdspladserne i dag

Sport og motion er uden tvivl en af de parametre, der bidrager væsentligt til at fremme en fysisk aktiv levevis i befolkningen. Derfor vil det have en sundhedsøkonomisk gavnlig effekt at styrke deltagelsen i sport og motion blandt flere personer på arbejdsmarkedet. Men for at kunne vurdere potentialet af en sådan intervention, er det nødvendigt at se på, hvordan billedet af motion og sport på arbejdspladserne ser ud i dag.

Forskel mellem faggrupper

Ifølge undersøgelsen 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007'⁴ får 44 procent af den arbejdende befolkning allerede i dag tilbud om motion i regi af arbejdspladsen. Opdeles dette tal på faggrupper, viser det sig, at 54 procent af alle funktionærer får tilbudt motion, mens 43 procent af faglærte, 41 procent af ufaglærte og blot 13 procent af selvstændige får tilbudt motion på arbejdspladsen.

Forskel mellem indkomstgrupper

Der er desuden en klar lineær sammenhæng mellem husstandens indkomst og sådanne tilbud, idet 54 procent af alle personer med husstandsindkomst over 900.000 kr. får tilbudt motion på arbejdspladsen, mens det tilsvarende tal for den laveste indkomstgruppe med husstandsindkomster under 300.000 kr. er 39 procent. Tilbud om motion på arbejdspladsen er ligeledes mere udbredte i storbyer og større byområder end i mindre byer/på landet.

Forskel i idrætsstilbud

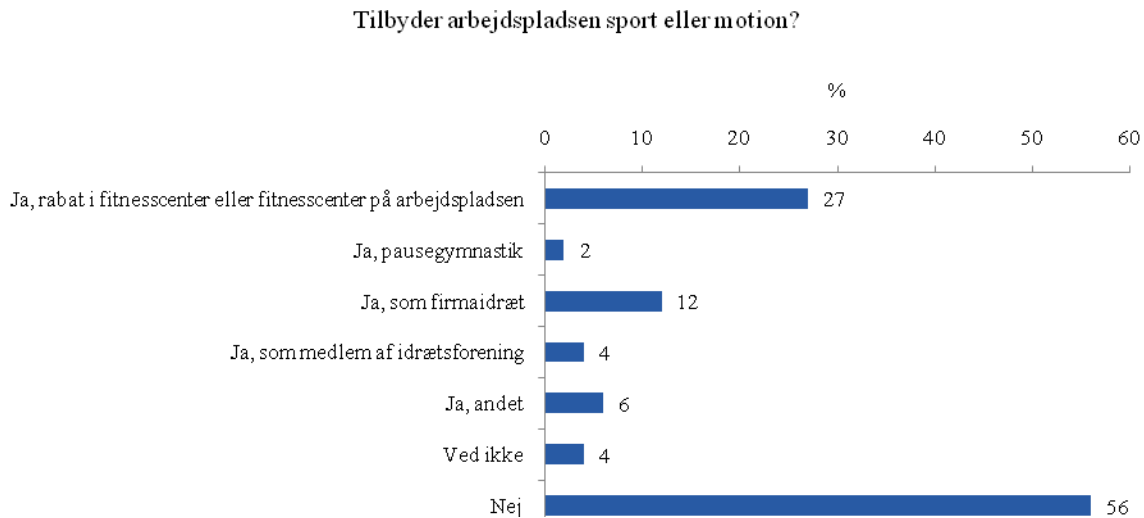
Tilbuddene om motion på arbejdspladsen er af vidt forskellig karakter. Mest udbredt er tilbud om rabat i fitnesscenter eller tilbud om at benytte et fitnesscenter på arbejdspladsen. 27 procent af

² Juel, Knud m.fl. (2006): *Risikofaktorer og folkesundhed i Danmark*.

³ Hede m.fl. (2006): *Fremtidens puls. Et debatoplæg om fysisk aktivitet*. Side 9

⁴ Alle tabeller i notatet vedr. motions- og sportsdeltagelse er udarbejdet af Idan på baggrund af datamateriale fra 'Befolkningens motions- og sportsvaner 2007'.

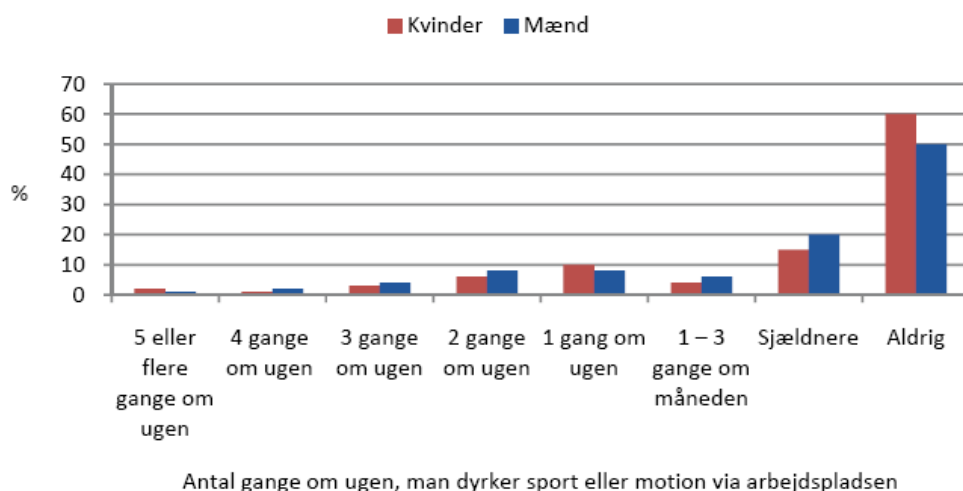
befolkningen på arbejdsmarkedet får tilbudt sådanne ydelser, mens 12 procent får tilbudt firmaidræt:

Kilde: Danskernes motions- og sportsvaner 2007

Selv om 44 procent af befolkningen altså allerede i dag får tilbudt motion på arbejdspladsen i form af firmaidræt, pausegymnastik eller rabat til fitnesscenter eller motionsrum på arbejdspladsen, er det langt fra alle, der gør brug af tilbuddene. I alt 23 procent af de personer, der får tilbudt motion på arbejdspladsen, gør brug af tilbuddet mindst én gang om ugen. Det svarer til, at 9 procent af den samlede befolkning er aktiv mindst en gang om ugen via motionstilbud på arbejdspladsen.

Figur 39. Oversigt over, hvor ofte personer der får tilbudt sport eller motion gennem arbejdspladsen, benytter sig heraf. Fordelt på køn

Kilde: Danskernes motions- og sportsvaner 2007

Opsamling

Sammenfattende er der altså i alt 44 procent af befolkningen på arbejdsmarkedet, der i dag får tilbudt motion. Af disse benytter 23 procent sig af et sådant tilbud mindst en gang om ugen. Der er en overvægt af funktionærer, personer fra større byområder og højtlønnede blandt de personer, som får tilbudt motion på arbejdspladsen.

Befolkningens samlede idrætsdeltagelse

Selv om under halvdelen af befolkningen på arbejdsmarkedet i dag får tilbud om sport og motion via arbejdspladsen, er det ikke ensbetydende med, at der generelt mangler tilbud om sport og motion, som kan tiltrække den erhvervsaktive del af befolkningen.

Generelt har befolkningen på arbejdsmarkedet ca. samme deltagelse i sport og motion som befolkningen i gennemsnit, men den erhvervsaktive del af befolkningen er generelt mere idrætsaktiv end den arbejdssøgende. Personer under uddannelse eller pensionister er generelt mere idrætsaktive end personer på arbejdsmarkedet:

Tabel 1 Studerende og pensionister er de mest idrætsaktive grupper i den voksne befolkning

<i>Dyrker du regelmæssig sport eller motion?</i>			
Beskæftigelses-situation:	Kvinder	Mænd	Total
Alle voksne danskere (+16)	58	53	56
Uddannelsessøgende	62	61	61
I arbejde	57	52	54
Arbejdssøgende	42	52	45
Pensionist	63	55	60

Kilde: Datakørsel fra 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007'

Der er dog betydelige forskelle i idræts- og motionsvanerne mellem de forskellige faggrupper på arbejdsmarkedet. De klart mindst aktive grupper på arbejdsmarkedet er grupperne af ufaglærte og faglærte mænd samt ufaglærte kvinder.

Sammenhæng mellem beskæftigelsestype og deltagelse i sport og motion:

Beskæftigelsestype:	<i>Andel, der dyrker regelmæssig sport eller motion:</i>		
	Kvinder	Mænd	Total
Alle voksne danskere (+16)	58	53	56
Funktionær	63	59	61
Selvstændig	51	52	51
Faglært	52	45	48
Ufaglært	47	35	41

Kilde: Datakørsel fra 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007'

Som det fremgår af tallene ovenfor, er det først og fremmest ufaglærte og faglærte mænd samt ufaglærte kvinder, der har en relativt lav idrætsdeltagelse. Funktionærer har derimod en højere deltagelse i sport og motion end befolkningen generelt. De mindst idrætsaktive grupper i det danske samfund er ledige på kontanthjælp (37 procent), ufaglærte arbejdere (40 procent), personer på orlov, (42 procent, ofte blot midlertidigt inaktive), medarbejdende ægtefæller (47 procent) og faglærte arbejdere (49 procent)

Tallene bekræfter således, at der kan være grund til at iværksætte særlige målrettede tilbud om sport og motion for ufaglærte mænd og kvinder samt faglærte mænd på arbejdsmarkedet. Men samtidig viser tallene, at arbejdssøgende umiddelbart har et større behov for at blive genstand for målrettede tiltag for at styrke motions- og sportsdeltagelsen end personer med tilknytning til arbejdsmarkedet. Samtidig viser tallene, at især funktionærer og højtlønnede hører til den mest idrætsaktive del af befolkningen.

Virksomhedernes politik for motion og sport i dag

Et andet spørgsmål er, hvordan virksomheder i dag forholder sig til at tilbyde medarbejderne sport og motion. Meget tyder på, at mange virksomheder allerede i dag benytter sådanne tiltag som led i den almindelige personalepolitik og indbyrdes konkurrence om at tiltrække kvalificeret personale. Allerede i dag arbejder en række virksomheder målrettet og strategisk med sundhedsfremmende tiltag, herunder motionstilbud. Sådanne tilbud kan ud over mere konkrete målbare resultater som eksempelvis færre sygefraværsdage, også medføre øget velvære, bedre koncentrationsevne, mere energi og dermed forbedret præstationsevne blandt medarbejdere.⁵

I overensstemmelse med princippet om 'det rummelige arbejdsmarked' (lanceret af daværende socialminister Karen Jespersen (S) i 1994) øger mange danske virksomheder samtidig fokus på motion og sundhed på arbejdspladsen med det formål for øje at fastholde og rekruttere medarbejdere. I en artikel med den sigende overskrift 'Sundhed giver vækst' udtaler salgs- og marketingsdirektøren i Health Group A/S⁶ i forbindelse med virksomheders sociale ansvar inden for sundhed, at:

"Tager man sit sundhedsmæssige ansvar alvorligt, får man sunde og tilfredse medarbejdere i et godt fysisk og psykisk arbejdsmiljø. Det har en signalværdi over for kunder og samarbejdspartnere, som er enorm høj. Det har noget at gøre med etik og moral, for man sender nogle klare signaler til sine kunder om, at her er der styr på arbejdsmiljøet. Og det er allerede nu et konkurrenceparameter i mange virksomheder⁷".

Virksomheders motivation for at implementere sundhedsfremmende tiltag og strategier er derfor først og fremmest af egennyttig karakter. Prioriteringen af medarbejdernes motionsvaner influerer mere eller mindre direkte på virksomhedernes image. Det er virksomhederne bevidste om, og det er derfor, at ca. hver tredje virksomhed markedsfører sig på deres motions- og sundhedsfremmende ordninger. Det viser en kvantitativ undersøgelse af virksomheders sundhedsrelaterede tiltag foretaget af Rambøll Management for Sundhedsstyrelsen⁸.

Årsagerne til virksomhedernes øgede fokus på motion og sundhed skal samtidig ses i lyset af et stigende pres på virksomhedernes indsats over for samfundets sociale problemstillinger. Interessenterne, eksempelvis kommende medarbejdere, forventer i dag, at virksomhederne

⁵ Se eksempelvis rapporten 'Effekten af sundhedsfremme på arbejdspladsen' (Højgaard, 2008).

⁶ HealthGroup leverer sundhedsfremmende tiltag til danske virksomheder, herunder implementering af sundhedspolitikker, helbredsundersøgelser af medarbejdere, opretholdelse og drift af motionscentre mv.

⁷ Sørensen, Niels: 'Sundhed giver vækst'. I: Revisorbladet, årg. 66, nr. 4., s. 26 (2005).

⁸ Rambøll Management: *Sundhedsfremme på arbejdspladsen 2007, 2008*, s. 7, udarbejdet for Sundhedsstyrelsen (www.sst.dk)

prioriterer sundhedsspørgsmålet og tager et medansvar for medarbejdernes fysiske og psykiske helbred.⁹

Ser vi udelukkende på arbejdspladsens engagement i motionsordninger, viser tallene, at 18 procent af danske virksomheder (offentlige, halvoffentlige og private med 10 eller flere ansatte) giver tilskud til/betaling af medlemskab til fitnesscenter, og 8 procent af virksomhederne har opstillet et motionsrum på arbejdspladsen. Tilbud til medarbejderne om deltagelse i enkeltstående idrætsarrangementer er den mest udbredte aktivitet (31 procent).¹⁰

Reglerne i dag

Selv om aktive på arbejdsmarkedet generelt ikke har en lavere deltagelse i motion og sport end befolkningen i almindelighed, afstedkom et ønske fra interesseorganisationer som Dansk Erhverv i 2007, at regeringen i regeringsgrundlaget afgav løfte i regeringsgrundlaget om at ville arbejde for at få indført en ordning om skattefri arbejdsgiverbetalt motion.

Begrundelserne fra erhvervslivets side er først og fremmest, at man gennem sport og motion kan bidrage til en bedre sundhedstilstand, der er med til at forebygge sygdomme og arbejdsulykker, ligesom motion og sport kan styrke fællesskabet på en arbejdsplads. Der findes allerede i dag visse skattebegünstigede ordninger om blandt andet arbejdsgiverbetalt alkohol- og rygeafvænnings, lægefagligt begrundede behandlinger og sygdomsforebyggende behandlinger af medarbejderen ved sygdom eller ulykke, når behandlingen sker efter lægehenvielse, for eksempel fedme, behandlinger hos kiropraktor m.v. På motionsområdet kan medarbejdere ligeledes skattefrit benytte sig af motionsfaciliteter på selve virksomheden.

Hvis virksomheden i stedet køber sig adgang i et kommercielt fitnesscenter eller til anden motionsform, bliver medarbejderen derimod beskattet af ydelsens værdi, fordi skattemyndighederne vil lægge til grund, at der er tale om en ydelse af privat karakter. Det er først og fremmest denne forskelsbehandling mellem arbejdspladser, organisationer som Dansk Erhverv har ønsket at imødegå¹¹.

Det er dog værd at bemærke, at indførelse af skattefri arbejdsgiver betalt motion umiddelbart ikke vil betyde noget for virksomhedernes omkostninger ved at tilbyde motionsfrynsegoder til medarbejderne som led i den almindelige personalepolitik. Forskellen ved indførelse af skattefri, arbejdsgiver betalt motion vil således udelukkende være, at de enkelte medarbejdere ikke længere bliver beskattet, hvis deres arbejdsplads, som led i den almindelige trivselspolitik tilbyder arbejdsgiverbetalt motion uden for arbejdspladsen.

En skattefri arbejdsgiverbetalt ordning vil derfor først og fremmest udgøre et forstærket økonomisk incitament for den enkelte medarbejder, der billigere kan få adgang til at dyrke motion og sport. I

---

⁹ <http://www.lederne.dk/lho/Presse/kronikkerogkommentarer/Arbejdspladsenharogsaaansvarforsundheden.htm> (februar 2009), <http://www.kommunikationsforum.dk/default.asp?articleid=12904> (februar 2009) og <http://www.business.dk/article/20080313/foedevarer/80313018/> (februar 2009).

¹⁰ Rambøll Management: *Sundhedsfremme på arbejdspladsen 2007, 2008*, s. 40, udarbejdet for Sundhedsstyrelsen (www.sst.dk)

¹¹ Dansk Erhvervs politik. Se

<http://www.danskerhverv.dk/Politik/Oplevelse/fitnesshelseogsport/Sider/Arbejdsgiverbetaltmotion.aspx>

praksis vil der være tale om en skattelettelse for personer på arbejdsmarkedet, der dyrker sport eller motion i fitnesscenter eller idrætsforening.

Ud fra de gældende skatteregler beskattes medarbejdere heller ikke i dag af adgang til et motionslokale på arbejdspladsen eller mulighed for at stille op på et firmaidrætshold til stævner, motionsløb eller lignende, selv om arbejdsgiveren afholder udgifterne. Forskellen ved indførelse af den nye ordning er altså udelukkende, at det nye forslag vil udvide 'frynsegodet' til også at gælde uden for arbejdspladsens fysiske regi og give arbejdspladsen mulighed for at tilbyde medarbejderne at betale deres kontingenter og gebyrer til foreningsmedlemskaber og fitnesscentre, uden at medarbejderne beskattes af dette tilskud.

Prisen på skattefri arbejdsgiverbetalt motion

I dag er det praksis ved tilsvarende 'frynsegoder' på arbejdspladserne som eksempelvis sundhedsforsikringer, at de skal være 'ikke individualiserbare'. Man må altså forvente, at arbejdsgivere, som i fremtiden træffer aftaler om at betale kontingenter for deres medarbejdere til idrætsforeninger eller fitnesscentre må stille dette tilbud til rådighed for alle medarbejdere.

Det vil således næppe blive muligt for en arbejdsgiver at udvælge konkrete medarbejdere eller de medarbejdergrupper, som 'trænger mest' til at dyrke sport eller motion i fritiden, til en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning. Ordningen skal stilles til rådighed for alle, hvis den skal være skattefri for den enkelte medarbejder. I praksis betyder det, at også medarbejdere, som i forvejen er medlem af et fitnesscenter eller en idrætsforening, vil kunne være berettigede til at få deres kontingent betalt af arbejdsgiveren ud fra den ordning, som den enkelte arbejdsplads nu måtte vedtage.

Hvis arbejdsgiveren udpeger bestemte leverandører til 'idrætsydelsen', vil det samtidig kunne betyde, at nogle ansatte vælger at opgive deres eksisterende medlemsforhold i idrætsforening eller fitnesscenter til fordel for de leverandører, arbejdsgiveren vælger.

I praksis betyder disse forhold, at 'startomkostningerne' for en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning bliver særdeles høje i form af mistet skatteprovenu på skattefrie arbejdsgiverbetalte ordninger på de medarbejdere, som *i forvejen* er medlemmer af idrætsforeninger eller fitnesscentre, før man overhovedet får aktiveret nye, tidligere inaktive medarbejdere, som via ordningen motiveres til at melde sig ind i et fitnesscenter eller en idrætsforening.

For at give en indikation af den mulige pris for at lade arbejdsgiverbetalte medlemskaber af fitnesscentre og idrætsklubber være skattefrie, kan man bruge de gennemsnitlige kontingentsatser for idrætsforeninger og fitnesscentre.

Ifølge DIF/DGI's foreningsundersøgelse fra 2004 var prisen for et gennemsnitligt årligt medlemskab af en idrætsforening på 754 kr. for voksne, (bemærk: golf 4291 kr./år), mens et gennemsnitligt årligt medlemskab af et fitnesscenter ifølge Idans opgørelse over den danske fitnesssektor kostede 3372 kr. i 2006. Dette er de senest tilgængelige tal for gennemsnitlige kontingentsatser.

De kommercielle fitnesscentre havde ved årsskiftet 2009 over 480.000 voksne medlemmer¹², DIF's foreninger havde 640.000 medlemmer i alderen 26-60 år, DGI's foreninger 445.000 medlemmer i alderen 25-59 år og DFIF i alt 330.000 medlemmer.

Det er vanskeligt at opgøre det nøjagtige antal foreningsaktive og fitnessaktive danskere, som samtidig er aktive på arbejdsmarkedet, men nedenstående tabeller og estimater kan give nogle indikationer:

I forhold til fitnesscentre viser Idans besvarelser fra i alt 4806 aktive medlemmer af danske fitnesscentre i Idans undersøgelse 'Sundhed for millioner' fra efteråret 2008, at 58 procent af de aktive fitnessmedlemmer, svarende til 278.400 personer, for tiden var aktive på arbejdsmarkedet. I undersøgelsen 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007' svarede i alt 13 procent af de erhvervsaktive, svarende til 366.813 personer, at de var medlem af et privat center. Dette tal omfatter ikke blot fitnesscentre, men også andre private idrætsudbydere, derfor opereres i det nedenstående med det konkrete tal, 278.400 erhvervsaktive personer, som er medlem af et kommercielt fitnesscenter.

Hvad er din hovedbeskæftigelse for tiden?

Hovedbeskæftigelse	Total
Base	4806
Under uddannelse/studerende/går i skole (inkl. lærlinge og elever)	28,4 %
Selvstændig	4,2 %
Medarbejdende ægtefælle	0,4 %
Funktionær/tjenestemand	45,1 %
Faglært arbejder	9,4 %
Ufaglært arbejder/specialarbejder	3,1 %
På orlov	0,9 %
Ledig på dagpenge (modtager dagpenge fra A-kasse)	1,5 %
Ledig på kontanthjælp (modtager kontanthjælp)	0,4 %
Førtidspensionist/folkepensionist/efterlønsmodtager	2,9 %
Hjemmearbejdende husmor/husfar	0,3 %
Ved ikke/Andet	3,4 %

Kilde: Datakørsel af spørgeskemaundersøgelse fra 'Sundhed for millioner', Idan, 2009

Med hensyn til antallet af erhvervsaktive medlemmer i idrætsforeninger, viser data fra undersøgelsen 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007', at i alt 31 procent af den erhvervsaktive

¹² Idans egen optælling.

del af befolkningen er medlem af en idrætsforening. Overført til antal personer, svarer dette tal til, at ca. 874.709 erhvervsaktive danskere er medlem af mindst én idrætsforening. Antallet af medlemskaber vil formentlig være større, idet mange mennesker er medlem af mere end én idrætsforening, men i det nedenstående opereres med tallet 874.709 erhvervsaktive danskere, som er medlem af mindst én idrætsforening.

Tager man som udgangspunkt, at der er i dag er 278.400 erhvervsaktive medlemmer af danske fitnesscentre og 874.709 erhvervsaktive medlemmer af en idrætsforening, og opererer man med de ikke pristalsregistrerede satser for kontingenter ovenfor, får man følgende markedsværdi af de kontingentsatser, som i dag betales af erhvervsaktive medlemmer af danske idrætsforeninger og fitnesscentre:

Fitnesscentre (278.400 x 3372) =	938.764.800
Idrætsforeninger (874.709 x 754) =	659.530.586
Markedsværdi af erhvervsaktive kontingenter =	1.598.295.386

Det er ikke muligt præcist at sige, hvor mange af disse medlemskaber, der med indførelse af en ordning for skattefri arbejdsgiverbetalt motion i idrætsforeninger og fitnesscentre vil blive konverteret til arbejdsgiverbetalte ordninger. Den konkrete indretning af en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning og dennes udbredelse er i sagens natur ikke kendt, men tager man udgangspunkt i, at ordningen har til formål at 'belønne' så mange idræts- eller fitnessaktive medarbejdere som muligt med et skattefrit frynsegode, kan ordningen potentielt blive særdeles omkostningstung for staten i form af et skattemæssigt provenutab.

For at estimere dette skattemæssige provenutab på *i forvejen* motions- og sportsaktive medarbejders medlemskaber må man tage en række forhold i betragtning:

For det første må man vurdere, hvor stor en del af kontingentindbetalingerne, den enkelte i praksis får lov at trække fra i skat i en fremtidig ordning. Et fingerpeg kunne her være den eksisterende svenske ordning vedr. skattefri arbejdsgiverbetalt motion, hvor domstole har fastslået, at en værdi, der svarer til et årskort til et lokalt motionscenter, kan være skattefrit. I Stockholm svarer dette beløb til et fradragsberettiget beløb for den enkelte medarbejder på ca. 7000 svenske kroner årligt.¹³ Man kan naturligvis forestille sig, at der i en dansk ordning sættes et meget lavt loft for skattefradrag for kontingenter for den enkelte, men i givet fald vil ordningens incitament i forhold til at tilskynde erhvervsaktive til at tegne medlemskaber af idrætsforeninger eller fitnesscentre naturligvis forringes tilsvarende.

For det andet må man vurdere andelen af erhvervsaktive, der i praksis kan få deres arbejdsgiver til at betale kontingentet til idrætsforening eller fitnesscenter. Her må man antage, at muligheden vil komme i anvendelse på de enkelte arbejdspladser, efterhånden som ordningen bliver kendt og indregnet i virksomhedernes personalebudgetter i forbindelse med fremtidige løn- og overenskomstforhandlinger. Det forekommer sandsynligt, at antallet af erhvervsaktive, der i løbet af en periodes lønforhandlinger vil være i stand til at 'tilkæmpe sig' et arbejdsgiverbetalt kontingent bliver mindst på niveau med antallet af erhvervsaktive personer med en arbejdsgiverbetalt

---

¹³ "Enligt Regeringsrättens dom den 12. juli 2001 (mål nr 5762-1998) kan ett årskort till en gymanläggning vara en sådan skattefri personalvårdsförmån av mindre värde som är undantagen från skatteplikt. Ett årskort till gängse pris på orten är normalt skattefritt. Det viktiga är att motionen är av sådant enkelt slag som angetts ovan." (kilde: Skatteverket.se)

sundhedsforsikring. Dels er der tale om allerede eksisterende udgifter for den enkelte medarbejder, som gradvist vil kunne overtages af virksomhederne som personalegode i takt med kommende lønstigninger og overenskomster, dels lægger regeringens løfte om at indføre skattefri arbejdsgiverbetalt motion i denne regeringsperiode specifikt op til, at ordningen skal gælde såvel på det offentlige som på det private arbejdsmarked. Ved udgangen af 2008 anslog Skatteministeriet, at 551.000 danskere havde en arbejdsgiverbetalt sundhedsforsikring.

Benytter man sundhedsforsikringerne som sammenligningsgrundlag for tabet af skattemæssigt provenu, kan man gå ud fra Skatteministeriets egne årlige redegørelser over provenuvirkninger af skattefrie naturalieydelse/personalegoder. Ifølge Skats egne tal fra 2008 (nedenfor) kostede 551.000 skattefrie arbejdsgiverbetalte sundhedsforsikringer til en gennemsnitlig markedsværdi af 1125 kr. (altså et skattefrit personalegode med en samlet markedsværdi på 551.000 x 1125 kr. = 619.875.000 mio. kr.) i alt 340 mio. kr. i tabt skatteprovenu i 2007. Dvs. det tabte skatteprovenu udgør ifølge Skats egne tal ca. 55 pct. af den skattefrie ydelses markedsværdi¹⁴.

Benytter man – med forbehold for skattereformens effekter, momsteknik osv. - samme forholdstal til at estimere det fremtidige skattemæssige provenutab på arbejdsgiverbetalte kontingenter til idrætsforeninger og fitnesscentre, kan man eksempelvis lave eksemplet, at halvdelen af alle erhvervsaktive, som i dag er medlem af en idrætsforening eller et fitnesscenter, vil kunne få arbejdsgiveren til at betale dette kontingent som skattefrit frynsegode.

I givet fald kan provenutabet for staten estimeres til 55 procent af $(1.598.295.386: 2) = 439,5$ mio. kr. i tabt skatteprovenu. Går man ud fra at blot en ud af fire af de i forvejen erhvervsaktive kan få arbejdsgiveren til at betale kontingentet, kan provenutabet for staten estimeres til 55 procent af $(1.598.295.386: 4) = 219,8$ mio. kr. Staten vil med andre ord få et forventet skattemæssigt provenutab på et stort trecifret millionbeløb blot for de erhvervsaktive, som *i forvejen* er medlemmer af idrætsforeninger eller fitnesscentre.

Samtidig er det værd at gøre opmærksom på, at *hvis* en kommende ordning med skattefrie arbejdsgiverbetalte ordninger for at begrænse ordningens udbredelse skrues sammen på en måde, så den får en eksklusiv mere end en kollektiv karakter for personer på arbejdsmarkedet, viser erfaringerne med de eksisterende skattefrie personalegoder, at goderne i høj grad vil gå til de højestlønnede grupper på arbejdsmarkedet og således ikke nå de grupper af ufaglærte mænd og kvinder samt faglærte mænd, der generelt har den laveste deltagelse i sport og motion:

---

¹⁴ Skatteministeriet (2008): *Statusrapport til Folketinget om personalegoder/naturalieydelse, opdateret med nye oplysninger om sundhedsforsikringer.*

Tabel 2. Fordeling af personalegoder på oplysningssedlen efter køn og personlig indkomst for arbejdsmarkedsbidrag, 2005.

Personlig indkomst for arbejdsmarkedsbidrag	Mænd					Kvinder					I alt					
	Alle erhvervsaktive		Heraf med Personalegoder*			Alle erhvervsaktive		Heraf med Personalegoder*			Alle erhvervsaktive		Heraf med personalegoder*			
	antal personer	Pct.	Antal personer	Gns. værdi af personalegoder	Kr.	antal personer	Pct.	antal personer	Gns. værdi af personalegoder	Kr.	antal personer	Pct.	antal personer	Gns. værdi af personalegoder	Kr.	
Under 100.000	79	6	3	2	16715	60	5	1	2	9.140	139	5	4	2	14.405	41 ¹⁾
100.001-200.000	220	15	5	3	9830	341	27	4	7	3.330	562	21	9	4	6.970	4
200.001-300.000	452	32	19	12	11415	558	43	14	27	4.855	1.009	37	33	15	8.585	3
300.001-400.000	397	28	41	25	15460	242	19	16	30	9.570	639	24	57	26	13.790	4
400.001-500.000	146	10	35	22	22520	54	4	9	16	13.390	200	7	44	20	20.695	5
500.001-750.000	103	7	42	26	32950	25	2	8	14	22.290	128	5	50	23	31.290	5
over 750.000	35	2	19	12	54310	5	0	2	4	48.785	39	1	21	10	53.810	5
i alt	1.432	100	164	100	25425	1.285	100	54	100	11.700	2.716	100	218	100	22.020	5

Kilde: Skat¹⁵

Sammenfattende kan man ud fra ovenstående lavt sat estimere, at det nemt vil kunne koste mindst 439,5 mio. kr. i tabt skatteprovenu for staten at gøre arbejdsgiverbetalte kontingenter til idrætsforeninger og fitnesscentre skattefrie, før ordningen overhovedet har motiveret én eneste inaktiv person til at blive medlem af fitnesscentre eller idrætsforeninger. Der kan således i praksis blive tale om et statsligt tilskud til fitnesscentre og idrætsforeninger, som næsten er lige så stort som Danmarks Idræts-Forbund og Danske Gymnastik- og Idrætsforeningers samlede årlige tildeling fra tipsmidlerne.

Effekten af økonomiske tilskud på idrætsdeltagelsen

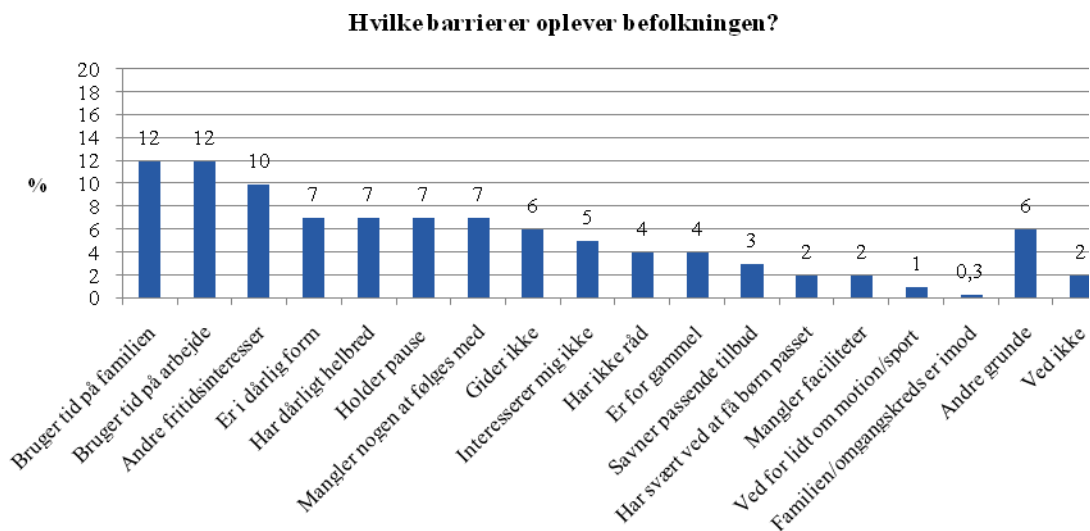
Det er, som tidligere nævnt, muligt at begrænse det skattemæssige provenutab på en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning ved eksempelvis at lægge loft på det fradragsberettigede beløb. Ovenstående eksempel tager udgangspunkt i, at forslaget bygger på et *reelt ønske* i regeringen om at gøre de reelle udgifter til kontingenter i idrætsforeninger og fitnesscentre skattefrie for så stort et antal erhvervsaktive som muligt, og at staten således i den praktiske udformning af ordningen vil tilskynde til, at ordningen benyttes i videst mulige omfang.

Men samtidig lægger det potentielt store skattemæssige provenutab ved en arbejdsgiverbetalt skattefri motionsordning op til en diskussion af, om en sådan ordning overhovedet vil have en nævneværdig gunstig effekt på den samlede idrætsdeltagelse.

For at få en idé om svaret kan man studere de begrundelser, som den ikke motions- og sportsaktive del af befolkningen i undersøgelsen 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007' gav for *ikke* at dyrke sport eller motion.

¹⁵ Skatteministeriet (2008): *Statusrapport til Folketinget om personalegoder/naturalieydelse, opdateret med nye oplysninger om sundhedsforsikringer.*

Svarene indikerer, at økonomiske begrundelser ("har ikke råd") kun spiller en særdeles begrænset rolle, når befolkningen skal opgive barrierer for manglende deltagelse i sport eller motion. Barrierer som manglende tid, familiehensyn, andre fritidsinteresser, manglende motivation (gider ikke), skader, dårligt helbred eller form osv. udgør større barrierer for befolkningens manglende deltagelse i sport eller motion end rent økonomiske barrierer:

Kilde: Danskernes motions- og sportsvaner 2007

I alt angiver kun 4 procent befolkningen, at de "ikke har råd" som begrundelse for ikke at dyrke sport eller motion. Opdeler man denne besvarelse yderligere i personer på og uden for arbejdsmarkedet, viser det sig, at økonomiske begrundelser for ikke at dyrke sport eller motion kun spiller en rolle for 3 procent af befolkningen med tilknytning til arbejdsmarkedet. Blandt disse er økonomien først og fremmest en barriere for ufaglærte faggrupper. Blandt ufaglærte angiver 8 procent, at de ikke dyrker sport eller motion af den årsag, at de 'ikke har råd':

	<i>Har ikke råd:</i>	Kvinder	Mænd	Total
		5	2	4
<i>Alder:</i>	16 - 19 år	7	3	5
	20 - 29 år	13	6	10
	30 - 64 år	4	2	3
	65 år+	3	1	2
<i>Beskæftigelse:</i>	Under uddannelse	11	5	9
	I arbejde	5	2	3
	Ledig	6	7	6
	Pensionist	3	1	2
<i>Beskæftigelsestype:</i>	Funktionær	2	1	2
	Selvstændig	0	0	0
	Faglært	6	2	4
	Ufaglært	10	6	8

Kilde: Datakørsel fra 'Danskernes motions- og sportsvaner 2007'

Sammenfattende kan man konkludere, at indførelsen af en ordning med mulighed for skattefri arbejdsgiverbetalt motion i form af arbejdsgiverbetalte kontingenter til idrætsforeninger eller fitnesscentre vil være en særdeles kostbar ordning, der ud fra ovenstående forudsætninger skønnes at ville koste 439,5 mio. kr. i tabt skatteprovenu, før den overhovedet når nye potentielle idrætsudøvere på arbejdsmarkedet. Samtidig er økonomiske forhold generelt en særdeles beskedne barriere for de personer på arbejdsmarkedet, der ikke dyrker sport eller motion i fritiden.

Igen peger pilen i retning af, at motionstilbud, der målrettes ufaglærte på arbejdsmarkedet – eller andre grupper uden for arbejdsmarkedet med stor sandsynlighed vil have en større effekt på befolkningens samlede deltagelse i sport og motion end generelle tiltag i forhold til personer på arbejdsmarkedet. Ligeledes forekommer det sandsynligt, at tiltag, der fremmer familiens muligheder for at dyrke idræt, tiltag der mindsker den tidsmæssige barriere for at dyrke sport og motion, samt tiltag der i højere grad er tilpasset idrætsuvante personer i dårlig form eller med helbredsmæssige skavanker, ville være mere effektive tiltag for at fremme befolkningens samlede deltagelse i sport og motion.

Mulige utilsigtede effekter af skattefri arbejdsgiver betalt motion

Efter med de ovenstående afsnit at have sandsynliggjort, at en ordning med skattefri arbejdsgiverbetalt motion kan blive særdeles kostbar i tabt skatteprovenu og samtidig få en særdeles begrænset effekt på befolkningens samlede idrætsdeltagelse, kan der være grund til at se på om en sådan ordning kan have andre utilsigtede effekter på idrætsdeltagelsen eller for aktørernes vilkår som udbydere af sport og motion.

De følgende scenarier har på grund af manglende erfaringsgrundlag og manglende viden om den konkrete udformning af en ordning med skattefri arbejdsgiverbetalt motion en vis spekulativ karakter, men må samtidig siges at være sandsynlige:

Øvrige potentielle følgeeffekter ved indførelse af skattefri, arbejdsgiverbetalt motion:

1. Flere inaktive, betalende medlemmer i fitnesscentre

Som det fremgår af tallene ovenfor, er medlemskaber af fitnesscentre generelt dyrere end medlemskaber af idrætsforeninger. Ikke desto mindre opererer aktørerne i fitnesssektoren med tommelfingerregler, der siger, at op mod halvdelen af medlemmerne reelt aldrig træner i centrene, lige som der hvert år sker en udskiftning på 40-60 procent i medlemsskaren i de kommercielle centre¹⁶. Et medlem, der ikke længere har motivation til at træne, vil være tilbøjelig til ikke at forny medlemskabet for at spare kontingenten. Spørgsmålet er, om inaktive medlemmer i højere grad vil forblive medlemmer af fitnesscentre, hvis arbejdsgiveren betaler, og man således blot skaber en ekstra indtægtskilde for fitnesscentre i form af flere medlemmer, uden at man derved øger antallet af *aktivt trænende* nye medlemmer tilsvarende?

2. Øget polarisering mellem idrætsudbydere

Langt fra alle idrætsforeninger og mindre fitnesscentre vil have det administrative apparat, instruktører, lokaler eller 'haltid' til at indgå kollektive aftaler med lokale virksomheder om arbejdsgiverbetalte træningstilbud. Især mange foreninger råder ikke over egne træningslokaler og

¹⁶ Idans estimat på baggrund af kilder i fitness-sektoren.

har kun begrænset træningstid. De vil derfor ofte ikke have mulighed for at tilbyde attraktive kollektive produkter til arbejdsgiverne. Sandsynligvis vil ordningen derfor først og fremmest tilgodese de store aktører som fitnesscentre, golfklubber eller større idrætsforeninger med velegnede faciliteter og kapacitet til at indgå kollektive salgsaftaler med virksomheder. Dette forhold indebærer samtidig en risiko for, at ordningen ikke blot skaber nye medlemmer til idrætsudbydere, men også, at den kommer til at flytte medlemmer – eksempelvis fra mindre idrætsforeninger med hjemsted i utidssvarende offentlige idrætsfaciliteter - til kommercielle fitnesscentre med rådighed over mere komfortable og tidssvarende faciliteter. Staten risikerer med andre ord at skabe et incitament til, at erhvervsaktive voksne medlemmer af mindre idrætsforeninger vælger at træne i eksempelvis arbejdsgiverbetalte ordninger i kommercielle fitnesscentre eller større idrætsforeninger. En sådan 'udsivning' af erhvervsaktive, ressourcestærke voksne medlemmer kan potentielt forringe det rekrutteringsgrundlag for frivillige trænere og ledere, som mange idrætsforeninger er stærkt afhængige af eksempelvis i børne- og ungdomsarbejdet.

3. Risiko for prisglidning

Indførelsen af en skattefri arbejdsgiverbetalt ordning indebærer et klart incitament til, at visse idrætsudbydere vil målrette deres tilbud og kontingentsatser efter den nye ordning og de eventuelle satsgrænser i en sådan ordning. Man risikerer derved at skabe en situation, hvor idrætsudbydere, der målretter deres tilbud og prisstruktur efter arbejdsmarkedet, bevidst eller ubevidst kommer til at forhøje prisbarriererne for medlemskab for personer uden for arbejdsmarkedet. En sådan udvikling kan man eksempelvis forestille sig i golf, tennis- eller badmintonklubber med råderet eller dispositionsret over egne faciliteter og/eller haltider.

4. Brud med folkeoplysningslovens principper

Principperne i den lovgivning, der i dag regulerer de offentlige tilskud til foreningslivet hviler ikke på indholdsmæssige kriterier, men på ønsket om at fremme den demokratiske og frie foreningsdannelse omkring lystbetonede aktiviteter. Indførelsen af arbejdsgiverbetalte skattefrie ordninger indebærer en risiko for, at der fremover vil ske en ny 'sundhedsbetinget' graduering af de udbudte idrætsaktiviteter. I Sverige, hvor der findes en ordning med skattefri arbejdsgiverbetalt motion, ser man eksempelvis, at kontingenter til idrætsaktiviteter som golf, ridning, sejlsport og alpint skiløb ikke er omfattet af ordningen, mens kontingenter til aktiviteter som gymnastik, håndbold og bandy regnes for sundhedsfremmende aktiviteter og derfor er omfattet af ordningen. For nylig indsamlede det svenske golfforbund eksempelvis 125.000 underskrifter i et forgæves forsøg på at blive omfattet af ordningen.¹⁷

5. Vanskeligt målbar effekt

Det vil være særdeles vanskeligt at måle, om personer, der får deres medlemskab af et fitnesscenter eller en forening betalt af arbejdsgiveren, rent faktisk benytter medlemskabet til at træne aktivt. Her adskiller et frynsegode om skattefri arbejdsgiver betalt motion sig væsentligt fra andre frynsegoder som eksempelvis målrettede behandlinger af fysiske lidelser (massage, kiropraktik etc.) eller sundhedsforsikringer, der ikke på samme måde fordrer en aktiv indsats af de personer, der nyder godt af personalegodet.

6. Øget administration og kvalitetssikring af idrætsområdet

Uanset ordningens karakter må man formode, at man fra myndighedernes side ønsker kontrollerende instanser og systemer, så ordningen får idrætspolitisk og sundhedsøkonomisk

---

¹⁷ Læs om den svenske ordning på Skatteverkets hjemmeside:

<http://www.skatteverket.se/skatter/infotext/artiklar/2004/motionochannanfriskvard.4.18e1b10334ebe8bc80004376.html>

legitimitet. Dette kan føre til øget administrativt pres på idrætsforeninger og fitnesscentre og på længere sigt desuden skabe et pres for certificeringer og autorisation, som igen vil sætte idrættens tradition for frivilligt engagement under pres.

7. Afledte idrætspolitiske forandringer og overvejelser om idrættens finansiering

Det må nøje overvejes, hvilken langsigtet idrætspolitisk effekt ordningen kan tænkes at få. Dette notat opererer med, at ordningen, hvis den skal have gennemslagskraft, lavt sat vil koste 439,5 mio. kr. i tabt skatteprovenu for staten. Det vil være optimistisk at forvente, at man fra politisk hold ikke på længere sigt vil sammenholde et sådan beløb med statens øvrige finansiering af f.eks. foreningsidrættens hovedorganisationer. Dette kunne føre til fordelingsmæssige ændringer og forskubbe statens forventninger til idrætten fra et fritids- og kulturpolitisk sigte til et mere sundhedsorienteret sigte.

8. Forskellig prisstruktur mellem udbydere

Som det fremgår af ovenstående har idrætsforeninger og fitnesscentre en vidt forskellig prisstruktur. Kommercielle fitnesscentre og andre former for købeidræt nyder ikke godt af offentlige tilskud eller medlemmernes aktive, frivillige indsats. Kontingentet afspejler derfor den reelle pris for ydelsen inklusive en beregnet profitmargin til udbyderen. I foreninger udgør kontingentet derimod kun en mindre del af de reelle omkostninger ved at have et medlem. Den øvrige del af omkostningerne dækkes dels af offentlige tilskud/billige lokaler, dels af indtægter, som medlemmerne genererer ved eget, frivilligt arbejde – eksempelvis ved arrangementer, entré eller sponsorarbejde. Mange foreninger er med andre ord afhængige af medlemmernes frivillige arbejdsindsats og engagement, og det kan således i mange tilfælde være direkte uhensigtsmæssigt og i strid med foreningslivets værdier og tradition, hvis en forening i forhold til visse medlemsgrupper kommer til at fremstå som en leverandør af serviceydelse over for udvalgte medlemsgrupper, der eksempelvis får deres kontingent betalt via en kollektiv, arbejdsgiverbetalt medlemsordning.

9. Skævheden på arbejdspladsen forsvinder ikke

Som nævnt ovenfor er det fra arbejdsgiverside et argument for at ønske en ordning med skattefri arbejdsgiver betalt motion, at der er en skævhed i mulighederne i dag. Medarbejdere på større virksomheder med eget motionsrum beskattes ikke af dette frynsegode, mens medarbejdere på mindre arbejdspladser ville blive beskattet, hvis deres arbejdsgiver købte en sådan 'fitnesscenter-ydelse' uden for virksomheden. Dette er naturligvis en skævhed blandt mange andre skævheder mellem arbejdspladsernes tilbud til de ansatte (løn, feriemuligheder, sundhedsordninger, kantinetilbud osv.). Omvendt ville en arbejdsgiverbetalt skattefri ordning skabe en anden skævhed; nemlig en skævhed, hvor voksne medlemmer af idrætsforeninger eller fitnesscentre ville nyde godt af et skattefrit personalegode, mens de ansatte, der holder formen ved lige på egen hånd ved eksempelvis vandreture, løbeture, cykelture osv. ikke ville få et skattefrit personalegode. Da den største gruppe af sports- og motionsaktive i dag træner på egen hånd og ikke i idrætsforening eller fitnesscenter, ville dette være en reel skævhed i forsøget på at skabe et generelt økonomisk incitament for de ansatte for at dyrke sport eller motion.